

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 października 2021 r., wydanym w sprawie o sygn. akt V GRz 10/21, Sąd Rejonowy w Elblągu w pkt I zatwierdził układ przyjęty w dniu 23 sierpnia 2021 r. przez wierzycieli dłużnika P. G. prowadzącego działalność pod nazwą Gospodarstwo Rolne (...) w restrukturyzacji, PESEL (...), NIP (...), z siedzibą w miejscowości B. 102, (...) L. oraz w pkt II wskazał, że podstawę jurysdykcji wyłącznej sądów polskich stanowi art. 3 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) (...) z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.Urz.UE.L.2015.141.19, ze zm.), a postępowanie ma charakter główny w rozumieniu Rozporządzenia.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd wskazał, iż z testu prywatnego wierzyciela wynika, że wierzycielności objęte układem będą zaspokojone w wyższym stopniu w przypadku zawarcia układu, niż poprzez przeprowadzenie postępowania upadłościowego. Tym samym uznał, iż stwierdzenie nadzorca sądowego o przyjęciu układu na zgromadzeniu wierzycieli było prawidłowe.

Sąd Rejonowy wskazał również, iż dłużnik prowadzi swoje przedsiębiorstwo na terenie Polski, gdzie również jest położony jego majątek. Bezsporne pozostawało w sprawie także, iż główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika znajduje się w Polsce, gdzie zgodnie z treścią wniosku jest jego centrum decyzyjne, dlatego też w świetle niniejszych okoliczności Sąd stwierdził, iż to sąd polski posiada jurysdykcję do rozpoznania sprawy, a otwarte postępowanie restrukturyzacyjne ma charakter postępowania głównego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy zatwierdził układ na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o uproszczonym postępowaniu układowym w zw. z art. 165 prawa restrukturyzacyjnego. Ponadto wskazał, iż podstawę jurysdykcji wyłącznej sądów polskich stanowi art. 3 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) (...) z dnia (...) r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.Urz.UE.L.2015.141.19, ze zm.).

Zażalenie od powyższego orzeczenia wniósł wierzyciel Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zaskarżając je w całości zarzucił, że Sąd nie zastosował przepisu art. 165 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2021 r., poz. 1588 ze zm.), dalej: p.r., przyjmując wadliwie, że przyjęty na zgromadzeniu wierzycieli układ nie narusza prawa oraz, że nie odmówił zatwierdzenia układu wobec braku spełnienia przez plan restrukturyzacyjny przepisu art. 140 p.r.

Mając na uwadze powyższe wniósł o uchylenie skarżonego orzeczenia i orzeczenie o odmowie zatwierdzenia układu dłużnika z wierzycielami.

W odpowiedzi na zażalenie dłużnik wniósł o oddalenie zażalenia w całości oraz zasądzenie od wierzyciela Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na rzecz dłużnika P. G. kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych, ewentualnie w przypadku uznania, że zażalenie jest zasadne bądź zachodzą podstawy do zmiany postanowienia o zatwierdzeniu układu, wniósł o nieuwzględnienie żądania odmowy zatwierdzenia układu, a jedynie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, albowiem zgodnie z treścią art. 23 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19, zmiana postanowienia i oddalenie wniosku o zatwierdzenie układu pozbawi dłużnika możliwości złożenia uproszczonego wniosku o otwarcie postępowania sanacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zarzut naruszenia art. 165 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2021 r., poz. 1588 z późn. zm., dalej: p.r.) jest bezzasadny. Zgodnie z powyższym przepisem Sąd odmawia zatwierdzenia układu, w przypadku gdy narusza on prawo, a w szczególności, gdy przewiduje udzielenie pomocy publicznej niezgodnie z przepisami albo jeżeli oczywiste jest, że układ nie będzie wykonany. Wierzyciel oparł swój zarzut na treści art. 24 oraz art. 25 ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. z 2019 r., poz. 1505, dalej: u. (...)), która stanowi, iż Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa może umarzać z urzędu, w całości bądź części, rozkładać na raty lub odraczać termin spłaty wierzytelności, jeżeli wystąpi co najmniej jedna z przesłanek zawartych w powyższych przepisach. Zdaniem wierzyciela, skoro w niniejszej sprawie nie zaistniała żadna z przesłanek wskazanych w powyższej ustawie, umorzenie części należności (...) i rozłożenie pozostałej kwoty na miesięczne raty narusza prawo. Należy jednak wskazać, iż decyzja Prezesa (...) wynikająca z powyższych przepisów, dotyczy rozstrzygnięcia władczego o charakterze kwalifikującym je do decyzji administracyjnej, którego nie można odnosić do postępowania restrukturyzacyjnego. Ponadto zauważyć należy, iż z art. 24 oraz art. 25 u. (...) odnosi się jedynie do Prezesa (...), który to w przypadku niezastnienia przesłanek wynikających z przytoczonych przepisów nie ma możliwości umarzania wierzytelności. Przepisy te jednak nie wskazują, iż do umorzenia nie jest uprawniony Sąd. Podkreślenia wymaga również, że art. 151 p.r. wprost wskazuje na katalog wierzytelności oraz roszczeń, które są wyłączone z układu. W katalogu tym nie ujęto wierzytelności (...), dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego nie ma podstaw do jego rozszerzania. Należy także zwrócić uwagę na art. 166 p.r., z którego wynika, iż układ wiąże wszystkich wierzycieli objętych układem. Oznacza to, że w powyższym przepisie została wyrażona zasada mocy wiążącej układu, która zakłada, iż układ obejmuje wszystkie wierzytelności objęte nim z mocy prawa, nawet te, które nie zostały ujęte w spisie wierzytelności. W przypadku, gdy zatem wierzytelność zostanie stwierdzona orzeczeniem sądu bądź decyzją administracyjną, a wierzyciel uczestniczył w postępowaniu, bez względu czy było to uczestnictwo czynne czy bierne, jego prawa zostaną wówczas objęte układem. Z powołanego przepisu wynika również reguła, że wszyscy wierzyciele, zarówno przegłosowani lub niegłosujący mają obowiązek podporządkować się treści przyjętego układu. Bez znaczenia pozostaje zatem okoliczność kim jest wierzyciel, bowiem pozycja (...) pomimo, iż zastosowanie do niej mają przepisy szczególne, niczym się nie różni w stosunku do pozycji wierzyciela prywatnego.

W świetle powyższych okoliczności należy zatem uznać, iż indywidualne reguły dotyczące podejmowania decyzji w zakresie umarzania zobowiązań poszczególnych wierzycieli, nie mają zastosowania w postępowaniu restrukturyzacyjnym, a w konsekwencji nie wpływają na ocenę możliwości objęcia układem poszczególnych wierzycieli. Sąd Okręgowy zważył zatem, że nie doszło do naruszenia prawa, a tym samym, iż nie było podstaw do odmowy zatwierdzenia układu w myśl art. 165 ust. 1 p.r.

Przechodząc do kolejnego zarzutu należy wskazać, iż skarżący niesłusznie twierdzi, że układ stanowi pomoc publiczną i dlatego też nie mógł być z tego powodu zatwierdzony. Zgodnie z art. 140 ust. 1 pomoc publiczna ma miejsce, gdy treść propozycji układowych złożona wierzycielom i zakładająca zmniejszenie zobowiązań, rozłożenie spłaty na raty lub odroczenie terminu może doprowadzić do udzielenia przedsiębiorcy przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych wsparcia w jakiegokolwiek formie. W celu zatem ustalenia czy taka możliwość wystąpi należy sporządzić test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, a także ocenę dokonaną na podstawie informacji przedstawionych przez podmiot ubiegający się o pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie. Słusznie skarżący wskazał, iż powyższa ocena nie została sporządzona, niemniej jednak dla oceny czy doszło do pomocy publicznej wystarczające było w niniejszej sprawie sporządzenie testu prywatnego wierzyciela. Z treści przeprowadzonego testu prywatnego wierzyciela, a także z treści zawartego układu wprost wynika bowiem, że wierzyciel w postępowaniu układowym otrzyma spłatę zobowiązań w wysokości 90% wierzytelności. W postępowaniu upadłościowym spłata wynosiłaby natomiast 16% jego wierzytelności. Skoro zatem wielkości te nie były przez skarżącego kwestionowane, a wynik testu był niewątpliwie pozytywny, Sąd Okręgowy stwierdził, iż w niniejszej sprawie nie miała miejsca pomoc publiczna.

Sąd Okręgowy zważył również, iż zarzut dotyczący objęcia układem wierzycieli posiadających zabezpieczenia swoich wierzytelności jest chybiony. Należy bowiem zwrócić uwagę na treść art. 17 ustawy o uproszczonym postępowaniu

układowym (rozwiązanie te zostało przyjęte również w obowiązującym prawie restrukturyzacyjnym w art. 151 ust. 2a). Zgodnie z powyższym przepisem warunkiem objęcia układem tychże wierzycieli było zaproponowanie spłaty całego zadłużenia w terminach na nowo określonych wskazanych w propozycjach układowych. Gdyby zatem wspomniani wierzyciele nie zostali objęci układem, skutkowałoby to brakiem zatwierdzenia układu przez Sąd, ponieważ dłużnik nie gwarantowałby wówczas wykonania układu. W konsekwencji wierzyciele poza-układowi prowadząc egzekucję pozbawiliby dłużnika przedsiębiorstwa, które jest źródłem spłaty zadłużenia.

W świetle powyższych rozważań należy wskazać, iż stwierdzenie nadzorcy sądowego o przyjęciu układu na zgromadzeniu wierzycieli było prawidłowe, w konsekwencji słusznie Sąd I instancji zatwierdził układ.

Mając na uwadze powyższe, zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. i art. 209 prawa restrukturyzacyjnego.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powódki koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym w wysokości 900 zł (ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 265)

SSO Małgorzata Gajewska SSO Anna Brzoza SSO Dariusz Kardaś